Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Ved Søster Aurelia Spencers Baare

den 16de Septbr. 1871.

Tale af Præsident B. Young.

(Fra „Deseret News.")

Der er ofte bleven talt om vor Tilværelse her paa Jorden, og meget Godt er bleven sagt om dette Emne. Med Hensyn til Evangeliet, Præstedømmet og Rigets Nøgler vil jeg sige, dette Folk — de Sidste Dages Hellige — ere i Besiddelse af dem.

Ved en Leilighed som denne vil jeg henvende nogle Ord til de Levende, ikke til den Døde. Vi ere samlede i denne Stund for at vise vor dyrebare Søsters Støv den sidste Ære, men vi mødes ikke med Sorg.

Det er ikke fuldt tre Aar siden vi mødtes i dette Værelse for at vise den Afdødes Fader, Broder Daniel Spencer, den samme Ære. Hun er nu gaaet hen til en anden Tilværelse, ind i en anden Afdeling af det Rum, Gud har skjenket sine Børn til Virkeplads.

Dette Liv er kun skjenket os som en Forberedelse for en høiere Tilværelse herefter. I dette jordiske Liv ere vi begavede med en vis Grad Fornuft, men i det tilkommende ville vi blive benaadede med langt mere. Vi see, hvorledes Menneskene fødes, voxe og udvikles, og for dem, der ikke kjende Hensigten med vor Skabelse, maa det i Sandhed være et høist besynderligt Fenomen. Men for dem, der have Forstand, er det Hele simpelt og let begribeligt, og de indsee uden Vanskelighed Nødvendigheden af, at Alt gaaer som det gjør.

Man seer undertiden en Moder, som sidder og vaager over et sygt Barn, der kun er nogle Uger eller Maaneder gammelt, og hjælpeløst og afhængig af Andre som Barnet er, er det dog en Tilstand, der har været eens for os Alle; ethvert Medlem af Menneskeslægten har maattet gjennemgaae den samme Proces, hvad man

kan see i vore Familiekredse hver Dag. Et Barn kan ikke sige hvad der feiler det, naar det er sygt, kan ikke ved nogen Gebærde antyde hvad det trænger til i sin Nød, men eftersom det voxer, udvikles Fornuften, det lærer at tale, det kan sige: jeg har ondt i Hovedet, i Øiet eller i Haanden, jeg ønsker lidt at spise eller lidt at drikke. Saaledes skride alle Mennesker Skridt for Skridt fremad i Udvikling fra Børn til Ynglinge, fra Ynglinge til modne Mænd og Kvinder, og tilsidst kommer Oldingealderen, og da maae vi atter tilbage til Moder Jorden, hvorfra vi kom. Er det ikke besynderligt? Vi ere alle komne hid ad een Vei, og vi maae allesammen gaae al Kjødets Vei fra denne Prøvestand til en anden Virkekreds.

Hvad ere vi her paa Jorden for? For at voxe i Kundskab og Erfaring. Vi see den stjernesaaede Himmelhvælving, men vi kjende saa at sige Intet til den. Vi skue Rummet, men begribe det ikke. Vi have faaet en Tilværelse her paa Jorden, men Majoriteten af Menneskene fatter ikke Øiemedet. De Sidste Dages Hellige derimod have faaet en ubetydelig Smule Kundskab om deres Skabelses Maal. Vi ere uvidende om Mangt og Meget, det er sandt, og især med Hensyn til det, der angaaer Fremtiden. Det stemmer ikke med Guds Viisdom at oplukke Fremtiden for os uden paa visse Principer. Disse Principer ere guddommelige, og naar vi kjende lidt til Fremtiden og Evigheden ifølge samme, da ere vi tilfredse med vor timelige Tilværelse, thi vi forstaae da Skaberens Hensigt dermed.

Hvis den uendelige Masse Mennesker, som sværme om paa denne Klode, vare overbeviste om, at de ere bedre farne, naar de forlade dette Liv og gaae ind i det næste, men heller ikke vidste noget mere end netop dette, da vilde Selvmord være langt almindeligere end de nu ere, især iblandt de Ugudelige. Hvormange sige ikke: gid jeg var bedre stillet, for jeg sidder galt i det? Ja saaledes er det fat med de Allerfleste, og om de end ikke sige det med Munden, sukke de i deres Hjerte: gid jeg var i andre Omstændigheder; jeg er fattig, jeg er syg, jeg er nedtrykt, jeg har ingen Venner og intet Hjem, jeg staaer her paa Jorden som et forladt Faar og veed ikke hvor jeg skal vende mig hen! Hvis alle Saadanne vare overbeviste om, at de vilde være langt lykkeligere hiinsides Graven, hvormange vilde saa ikke lægge Haand paa sig selv? Derfor har Herren i sin Viisdom skjult Fremtiden for vort Blik.

De Sidste Dages Hellige have faaet lidt Kundskab om deres Fremtids Skjæbne; Herren har aabenbaret dem dette. Vi vide hvad vor himmelske Faders Hensigt var, da han skabte denne Klode og fyldte den med de Myriader af Fornuftvæsener, Dyr og Planter, som findes paa den. Vi forstaae, at alt dette skete til hans Navns Forherligelse; han vilde udfylde Evighederne, der ligge udstrakte for ham, med Væsener, der selv ere istand til at nyde en Fylde af Herlighed. Men førend vi kunne opnaae dette, maae vi have en stor Erfaring, og den vindes kun yderst langsomt. Vi leve her paa Jorden netop i denne Hensigt, og jo længere vi leve, jo mere erfarne burde vi blive.

Den unge hensovede Pige f. Ex., der er død i en Alder af tyve eller en og tyve Aar, har vel erhvervet sig nogen Erfaring, men det forslaaer dog Intet i Sammenligning med et Menneske, der naaer en Alder af halvtreds, halvfjerds eller fiirsindstyve Aar. Nu er hun gaaet gjennem Døren, gjennem Sløret, der skiller mellem denne Tilværelse og den

næste, men hun vil vedblive at arbeide ligesaa ihærdigt i sin nuværende Erfaringsskole, som hun gjorde her det sidste Aar eller de sidste fem Aar. Der staaer intet tilbage for os at udrette her, end blot at vise hendes jordiske Levninger vor Høiagtelse — den Part af hende, som har sit Udspring fra Moder Jorden. Legemet blev formet og dannet, og derefter blev Aanden indsat i det; det voxte og udviklede sig og blev hvad vi nu see. Men nu, da Aanden er borte, ligger Legemet livløst og er rede at sænkes i sin Moders Skjød, hvor det vil blive til Opstandelsens Morgen; men Livskraften og Fornuften, som engang boede i dette Legeme, existere endnu, og Søster Aurelia bevæger sig, taler og hører som før, og hun seer og nyder hvad vi i disse Leerhytter ikke kunne see eller nyde. Hun befinder sig i Herlighed; hun har gjennemgaaet sin Prøve her, og er kommet til et Stadium, hvor Satan ingen Indflydelse kan udøve over hende.

Et af de Goder ved Præstedømmet, som Broder George A. Smith har talt om, er, at naar Folk adlyde samme, sikkre de sig hans Velvillie, som er dets Ophav og som har skjenket det til Menneskenes Børn. Hans Magt omhegner dem og værner om dem, og naar de træde ind i Aandeverden, ere de udenfor Djævelens Omraade; han kan ikke friste, prøve og plage dem, saaledes som Tilfældet er med de Ugudelige, thi et Menneske, som adlyder Guds Søns Præstedømme, er aldeles fri for hans Plageri. Hvor de Rene af Hjertet boe, kunne de Onde ikke komme. Saaledes er det i Aandeverden.

Jeg vil sige til Søster Spencer og den Afdødes Slægtninge og Venner: ønsk hende ikke tilbage. Jeg troer forresten heller ikke I gjøre det. Om I kunde see Søster Aurelia og tale med hende som for kort siden, kunne I ei formaae hende til at komme tilbage, om det ogsaa stod i hendes Magt. Vi kunde sige til hende: „Du har ikke fuldendt din Gjerning her, Du kunde have udrettet en heel Deel for dine Afdøde", men hun vilde svare: der er Folk nok paa Jorden til at udføre alle de fornødne Ordinancer, hvis de blot vilde troe. „Ja, men Du er endnu ikke indtraadt i det hellige Ægteskab og er ikke bleven en Moder i Israel?" Ligemeget, jeg seer og forstaaer hvad der ligger for mig, og den Tid vil komme, fordi jeg var Præstedømmet hørig, da jeg skal komme i Besiddelse af alt det, som jeg tilsyneladende blev berøvet ved min Død." Dette er en Trøst, ikke sandt?

Jeg har undertiden spurgt Folk i Verden, hvad der bliver af Smaabørnene, naar de døe. Jeg troer neppe, man vil finde et eneste tænksomt Menneske i hele Verden, som virkelig troer, at Børnene gaae til et Straffested. Hvormange Meninger, der end kan herske i denne Henseende, bliver dog Faktum, at de alle gaae tilbage til Faderen, som Jesus sagde: „Lader smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til." Ja, Børnene maae vende tilbage til Faderen; de kom fra ham, de opfostredes her af ham og hans himmelske Hærskarer, og naar de kaldes til at gaae gjennem Dødens Port, begive de sig lige til ham.

Men de ugudelige Forældre til disse Børns Legemer, ville de faae det samme Privilegium? Nei, hvor Gud og Kristus ere, kunne de ikke komme. Nogle af dem have maaske havt Leilighed til at annamme Evangeliet, men have forkastet det, hvorledes vil det saa gaae deres Børn? De ere i Himlene; der er Myriader paa Myriader af dem der allerede og flere og flere gaae did stadig. Hvad skal der gjøres med dem? Maaske En eller Anden vil

faae det Privilegium at sige til vore unge Søstre, der døde i Troen: Jeg bestemmer saa mange af disse Børn for Dig og saa mange for Dig, de gives Dig ved Adoption og de ere dine ligesaa fuldt og fast, som om Du selv havde født dem paa Jorden, og din Sæd skal forplantes gjennem dem i al Evighed.

Nogle troe maaskee, at Mennesker, som døe ugifte, ville blive berøvede de Privilegier og Velsignelser Gud bestemte for sine Børn; men det er ikke Tilfælde. De Trofaste ville aldrig tabe en eneste Velsignelse ved deres dødelige Bortgang herfra. Det er ikke Faderens Hensigt, mine Brødre og Søstre, at Nogens jordiske Løbebane skulde være udrunden inden han har fyldt sine Dages Maal, og at saa Faa fylde deres fastsatte Tid, er netop paa Grund af Syndens Magt i Verden og Dødens Magt over Menneskene. Af denne Grund, og ikke fordi Skaberen har det saaledes bestemt, er det at Sygdom er saa almindelig i alle Lande og bringer Gamle, Midaldrende, Ungdom og Børn Millionvis i en tidlig Grav.

Nogle Lærde antage, at ikke Halvdelen af dem, der fødes, naaer Tolvaarsalderen, Andre mene, at Halvdelen naaer ikke til femten eller sytten Aar. Lad dette være som det vil, det er ikke vor himmelske Faders Hensigt, at det skulde være saaledes. Vi befinde os imidlertid her paa Jorden, og vi maae kæmpe med disse Onder det bedste vi kunne; kan man ikke overvinde dem, maa man bøie sig for dem, og derfor er det, at vi miste vore Børn, vore unge Mænd og blomstrende Kvinder — kort sagt dem, der ere os dyrebare.

Vi vide ikke hvad vi skulle gjøre for de Syge, og om vi sende Bud efter en Læge, veed han ikke stort mere end vi andre. Ingen veed hvad der bør gjøres for de Syge uden ved Aabenbaring. Lægerne kunne vel ved deres anatomiske Studier, Erfaring, Pulsens Slag og andre Omstændigheder bedømme Adskilligt, men de kjende ikke Patientens virkelige Tilstand. Desuden den samme Sygdom virker ikke eens paa to forskjellige Individer, ligesaa lidt som Guds Aand virker eens paa to Personer. Der er ligesaa stor Variation i disse Henseender, som der er i Ansigtsformen af Menneskene. Derfor, naar Sygdom angriber vort System, vide vi ikke, hvorledes vi bør gribe den an, og derfor overvældes vi af Døden og sænkes i vor Grav.

Det er haardt for os at lægge vore Venner i Jorden, men hvad saa? Vi følge snart efter; de komme ikke til os. Engang ville de rigtignok komme tilbage, men det bliver ikke før Jesus kommer. Da skulle vi gjenforenes, men forinden maa vi rimeligvis slumre i Graven, det vil sige Mange af os. Maaske Nogle af de her Tilstedeværende ville leve i Kjødet til den Dag, da Jesus og hans Hellige komme med ham; men jeg for mit Vedkommende venter det ikke; jeg har ikke erholdt nogen saadan Forjættelse.

Jeg kan sige med Hensyn til vor egen og vore Venners dødelige Afgang, at der udkræves langt større Tro og Anstrengelse for mig nu end nogensinde før at vedligeholde Ønsket om at blive her i Kjødet. Den næste Tilværelses Herlighed for de Retfærdige er uudsigelig. Man er ikke der besværet med denne Leerklump, som vi her maae slæbe paa, og som tvinger os til at gaae langsomt og varsomt, naar vi blive noget tilaars. Men hiinsides Graven hvor forskjelligt. Der bevæger man sig let og hurtigt som Tanken. Hvis vi der ønske at besøge Jerusalem eller andre Steder — øieblikkelig ere vi der, thi jeg antager, at vi have Tilladelse til saadanne Ting, hvis vi ønske det. Hvis vi ønske at see Edens

Have, som den var før Faldet, strax staaer den for os, og vi see den som den existerede aandeligen, thi den skabtes først aandeligen og derefter timeligen. Og naar vi komme i Aandeverdenen, ville vi kunne see Jorden som den var i Skabelsens Morgen. Om vi skulde ønske at vide, hvorledes man lever paa Sydhavsøerne, Kina eller andre Steder, strax ere vi der, kortsagt, vi bevæge os ligesaa hurtig som Morgenlyset eller Elektricitetens Virkning paa Telegraftraaden.

Gud har aabenbaret nogle faa Ting vedrørende hans Magt og hans Hensigter, og Lynet, saavel hvad Hurtighed som Kraft angaaer, er et betegnende Billede paa hans Almagt. Om man kunde strække en Telegraftraad herfra dette Værelse Jorden rundt, indtil begge Ender mødes, og man satte den ene Ende i Berørelse med et elektrisk Batteri, vilde Virkningen deraf med en for os ufattelig Hurtighed fornemmes i den anden i næsten samme Nu. Denne Hurtighed ville de trofaste Hellige ogsaa opnaae: de ville komme i Besiddelse af denne Magt, og hvis de ønske at besøge andre Kloder, ere de der næsten ligesaa hurtig som vor Tanke. Om Herren ønsker at besøge sine Børn paa denne Klode, strax er han her, om han ønsker at sende en af sine Engle til Jorden for at tale med nogen af hans Børn, øieblikkelig er han her.

Naar vi komme ind i Aandeverdenen, ville vi faae en Deel af denne Magt, men ikke i den Grad som Tilfældet vil være, naar vi ere opstaaede af Graven i fuldkommen Herlighed for at tiltræde de Riger, der ere beredte for os. Den Magt, de Trofaste da ville være i Besiddelse af, vil være langt større end Nogens i Aandeverden, men selv den Magt, Aanderne besidde, overgaaer saa langt alt hvad vi kjende paa Jorden, at det er aldeles ufatteligt for Mennesket uden Aabenbaringens Aand. Her plages man altid med Sygdom og Pine, og ofte hører man Klynk og Klage over Hovedpine, Rygsmerter, Ondt i Skulderen, Hunger, Tørst, Træthed osv., men i Aandeverden ere vi frie for al saadan Plage; der nyde vi Liv, Herlighed og Lykke, og der kunne vi høre Faderen, Jesus og Englene tale til os, og der kunne vi omgaaes med de retfærdige og rene Menneskers Aander, som afventer Opstandelsen.

Til Søster Aurelias Moder, Slægtninge og Venner vil jeg sige: borttør Eders Taarer, lev efter Eders Religion. Vi have Intet at sørge for her, uden for syndig Vandel. Jeg vil ligeledes sige til mine unge Brødre og Søstre: lev som Eders Religion byder Eder, og prøv at benytte Eders Dage til Nytte og Gavn; I have en Gjerning at udføre her, som Beredelse for en høiere Sfære.

Folk udenfor vor Kirke have saameget at sige om vore Kvinders Prøvelser. Kan dette Folks Prøvelser sammenlignes med de Sorger, de Ugudelige i Verden have at døie? Aldeles ikke. Deres Sorg og Kummer er til Døden; vore Prøvelser sendes os for at gjøre os fuldkomne og berede os for de Retfærdiges Belønning.

Findes der en Kvinde blandt vore Søstre, som har seet et Glimt af den tilkommende Verdens Herlighed? Om saa er, glæder hun sig ved at kunne virke med Kjærlighed i denne Verden og bereder sig for sin Ophøielse. Hun veed ikke, om hun ikke allerede vil være der imorgen. Vi have ingen Sikkerhed for vort Liv. Hvor let kan ikke et Ulykkestilfælde ramme en eller anden af os, naar vi forlade dette Værelse, og vil være i Evigheden inden en halv Time?

Dette Liv er os givet til Beredelse for det næste. Man vil ikke døe der som her og gaae et andet Sted hen; nei, man bliver der, undtagen de, der skulle lide

den anden Død. Hvad er vel denne Verden? Det gjør mig ondt at see Folk være saa indhyllede i Mørke, at de ikke kunne tragte efter noget Høiere end denne Verdens Rigdom, Luxus og Tant. Hele den ugudelige Verden er netop i denne Tilstand, fra Kongerne, Dronningerne og Fyrsterne paa deres Trone til Arbeideren i hans usle Bolig; men sand Lyksalighed kjende de ikke. De forstaae ikke hvad sand Nydelse er, og alle deres Glæder have en Braad eller bitter Smag bagefter. De saakaldte Fornemme tilbringe f. Ex. nogle Timer i Selskaber hos deres Venner eller svælge i Overdaadighed af verdslig Nydelse, men alt dette efterlader Tomhed i Sjælen.

De oprigtige men oversete Hellige hige ikke efter Saadant. De vide, at denne forkrænkelige Jord er ikke deres bestandige Opholdssted, og naar de skue fremad til Evigheden, er Udsigten klar og herlig. „Ja, der er mit Hjem, der er min Familie, der er mine Venner, der er min Fader og jeg skal boe hos ham evindeligen."

Dette er de trofaste Helliges Haab, og de ville tilegne sig Mere og Mere og blive hævede fra Trin til Trin i Herlighed, indtil de blive Gud lig. Hvad Værd har vel vor Jord i deres nuværende Tilstand? Intet, uden for saavidt at det er et Sted, hvor vi faae den første Lektion i Udvikling, nemlig i Lydighed til Guds Søns Evangelium.

Gud velsigne Eder, mine Venner!

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1871.

(Fra Deseret News).

Den 41de Halvaars-Konference afholdtes i det nye Tabernakel den 6te Oktober og følgende Dage med den sædvanlige Ro og Orden, der er saa karakteristisk for de Sidste Dages Hellige.

Af Autoriteterne saaes paa Forhøiningen Præs. Brigham Young, hans tvende Raadgivere, de tolv Apostle med Undtagelse af Ældsterne Orson Hyde, Erastus Snow og Albert Carrington. Alle de øvrige Grader af Præstedømmet vare tilstede.

Konferencen aabnedes med Bøn af Ældste Orson Pratt, hvorefter Ældste Wilford Woodruff gjorde følgende Bemærkninger: Erfaring lærer os, at vi ere aldeles afhængige af den Almægtige i enhver Henseende. Vi have ikke vundet den Overbevisning, at Evangeliet er sandt, ved blot at høre Andre vidne derom, men Hver for sig maa erholde den ved den Hellig Aands Inspiration. Som Følge deraf kunde han bevidne, at Joseph Smith var den levende Guds Profet og Frembringeren af Tidernes Fyldes Huusholdning. Han havde været nøie bekjendt med denne Mand og vidste, at han var besjælet af de ædleste og inderligste Ønsker at være Menneskeslægten til Velsignelse. Joseph fik sin Undervisning ved hellige Væsener fra det Høie, og de underrettede ham om, at den fra Evighed bestemte Tid var kommen, da Guds Rige skulde oprettes paa Jorden, hvilket skulde indsamle Folk fra alle Nationer, Sekter og Partier i Verden. Han arbeidede tro-

fast hele sit Liv, indtil han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod. Endskjøndt han faldt for Morderhaand, have de Lærdomsprinciper, som han døde for, overlevet ham. Taleren havde ogsaa været nøie bekjendt med Præsident Brigham Young siden 1833 og kunde bevidne med opløftede Hænder for Himlen, at han aldrig havde hørt ham give noget Raad til Nogen, der stred imod Ret og Retfærdighed. Hans Vandel havde i Et og Alt været ophøiet, ædel og stor. I Kirkens mørke Trængselsdage i Kirtland, da det næsten gjaldt en Mands Liv at bekjende, at Joseph Smith var en Guds Profet, kæmpede Brigham Young for ham i Raad og Daad. Br. Woodruff var kommen med ham til disse øde Dale, men see hvilken storartet Gjerning her er udført under hans energiske Omsorg, som Følge af Herrens Inspiration.

Dernæst dvælede Taleren ved sine Reiser og Missioner i Evangeliets Tjeneste, samt fremhævede vore Ældsters Uegennyttighed og Opoffrelse i at prædike Herrens Ord blandt Nationerne uden nogen timelig Løn eller Godtgjørelse. Sagde, at Gud havde givet alle Mennesker Ret til at dyrke og tilbede ham som de bedst forstod det, og det var ikke tilladt Nogen at indskrænke sine Medmenneskers Rettigheder i denne Henseende. Talte dernæst om den patriarkalske Ægteskabsorden, og paaviste hvorledes Familieforbindelser alene ved denne kunde være gjældende i den tilkommende Verden. Sagde, at dette Folk var villig til at agte, ære og lyde enhver grundlovmæssig Forordning, som Nationalregjeringen maatte udgive, men vilde dog ikke indrømme det samme med Hensyn til Love, der vare beregnede paa at indskrænke eller berøve os vore af Grundloven garanterede Rettigheder. Sagde, at de Hellige burde være nidkjære i at fremskynde Templernes Opbyggelse, saa de hellige og guddommelige Ordinancer, som ere saa nødvendige for Menneskenes Vel, kunde blive udførte.

Ældste Charles C. Rich udtalte sin Glæde ved at kunne lytte til sine Brødres Belærelse; han havde været forenet med Kirken i 40 Aar og i den Tid gjort alt hvad han kunde for at fremme Herrens Værk. I Løbet af denne Tid havde de Hellige havt mange Trængsler, men i enhver Prøve havde altid en fredsommelig og tillidsfuld Aand gjort sig gjældende. De Helliges Arbeide udviser tilstrækkeligt, at de ønske kun at bygge op, ikke rive ned. Satan havde kæmpet imod Sandhedens Principer lige fra Begyndelsen og vilde vedblive dermed, indtil han bliver bunden og berøvet sin Magt paa Jorden. Sammenlignede Evangeliet med de forskjellige Religionssystemer i Verden og bevidnede, at Joseph Smith og Brigham Young vare Guds Profeter, og denne Kundskab havde han erhvervet sig formedelst den Almægtiges Inspiration.

Fredag Efterm. Kl. 2.

Ældste James S. Brown talte om Beskaffenheden af det Vidnesbyrd, de Oprigtige erholde, naar de annamme Evangeliet; sagde, det var dette sikkre, aandelige Vidnesbyrd, som bevægede Folk til at forlade Fædreland, Slægt og Venner og drage op til disse Bjerge. Bar Vidnesbyrd om Bibelens og Mormons Bogs Sandhed og fremdrog Beviser fra sidstnævnte Bog for den patriarkalske Ordens Guddommelighed.

Biskop W. W. Cluff talte dernæst om den Maade, hvorpaa Israels Ældster gaae frem, naar de prædike Evangeliet, og gav en Skildring af sin Mission i Skandinavien, hvorfra han nylig var vendt tilbage. De Hellige der vare i Almindelighed fattige, men desuagtet vare de redebonne til at understøtte Missionen

og gjorde alt hvad der stod i deres Magt for at fremskynde deres Emigration. Forend han forlod Skandinavien, havde han lovet de Fattige der, at han vilde fremlægge deres Omstændigheder for Sødskende i Utah ved første Leilighed. Mange her i Utah havde gjennem Breve lovet, at hvis deres Venner i de gamle Lande kunde bevæge Nogen der til at gjøre Udlæg for dem, vilde de tilbagebetale samme i Korn, Kreaturer, faste Eiendomme og Andet. Der var nu en udmærket Leilighed for Saadanne at indfrie deres Løfter; han vilde væsentlig henvende sig til Skandinaverne i denne Retning.

Paa Opfordring af Præsident George A. Smith, talte Br. Cluff derefter i længere Tid paa Dansk.

(Fortsættes Side 60).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Præsident B. Youngs Forhør.

(Fra „Deseret News.“)

Mandag Eftermiddag den 2den Oktober blev Præsident Young belagt med Arrest i sin Bolig i Salt Lake City af de Forenede Staters Marschal Patrick, ifølge en af Grandjurien udstedt Ordre, grundet paa følgende Paragraf i „Utahs Love“: „Hvis en Mand eller Kvinde uden at være ægteviede boe og leve tilsammen i Utugt og Vellyst“ osv. Denne Paragraf, siges der, har Præsident Young overtraadt, uagtet denne Lov blev vedtaget af vor egen Territorialregjering i Aaret 1852 og sanktioneret af Præsident Young, som dengang var Utahs beskikkede Guvernør. Efterat Marschallen havde udført sit Hverv, overlodes Præsidenten til Bevogtning af nogle Undermarschaller, da hans Helbredstilstand var saa daarlig, at han i flere Dage havde maattet holde sig inde.

Næste Morgen androg forhenværende Kongresmand fra Nevada Hr. Thomas Fitch, Præsident Youngs Advokat, i Retten om at faae Forhøret udsat til førstkommende Mandag, for at han kunde faae Tid til at overveie sit Forsvar, og da hans Klient tillige var syglig og ei kunde møde for Retten, ønskede han, at han maatte blive løsladt paa Kaution, da han nominelt befandt sig i de Forenede Staters Marschals Værge. Dette vilde Sagens Aktor (Præsident Youngs Anklager) General Maxwell ikke gaae ind paa; men efter nogle yderligere Bemærkninger af Forsvareren Hr. Fitch, erklærede Overdommer Mc Kean, at det var unødvendigt for den Anklagede at møde i Retten, før han atter var rask. Hvis Undermarschallenrne endnu bevogtede ham, skulde de strax fjernes, og Præsidenten kunde blive i sit Hjem indtil Mandag; men Kaution kunde ikke modtages, før han havde mødt i Retten.

Mandagen den 9de Oktober, Kl. 2 Eftermiddag, mødte Præsident Young for 3die Distriktsret, der afholdtes i Retssalen ovenpaa i Faust's Staldbygning, Salt Lake City. D'Hrr. Baskin og Maxwell fremstode som Anklagere; d'Hrr. Fitch og Mann, Hempsted og Kirkpatrick, Hoge og Snow, A. Miner, Hoseas Stout og Le Grand Young som Forsvarere. De fire sidstnævnte ere Eldster i vor Kirke. En

Mængde Mennesker havde samlet sig udenfor, men kun et Halvthundrede bleve indladte, da man frygtede, Loftet ikke kunde bære større Vægt.

Forsvareren Hr. Th. Fitch meldte, at den Anklagede befandt sig i Salen, og spurgte om han nu maatte stille Kaution. Dette bevilgedes, hvorefter Brødrene William Jennings og John Sharp toges som Kautionister for 5000 Dollars.

Hr. Fitch gjorde derefter Retten opmærksom paa, at Grandjurien var ugyldig, da den ikke var sammensat saaledes som Utahs og Staternes Love foreskrive.

Hr. Hempsted (Forsvarer) foreslog at lade hele Sagen falde, da Stævningen indeholdt ikke mindre end sexten forskjellige Klagepunkter og omfattede et Tidsrum af atten Aar, hvilket stred imod al lovlig Vedtægt. Han forlangte derfor, at Dommeren skulde hæve Sagen eller idetmindste paalægge Anklageren at fremlægge een Klage ad Gangen. Hr. Hempsted argumenterede med megen Dygtighed, indtil Mødet hævedes, og optog atter sit Foredrag næste Morgen (den 10de).

Dernæst fremstod Anklageren, Hr. Baskin, som med Veltalenhed anførte mange Exempler for det Lovlige i at behandle flere Klager under Et, hvorefter Retten hævedes til Kl. 2½ Eftermiddag.

Eftermiddagsmødet aabnedes med en længere Tale af Anklageren, General R. Maxwell, som søgte at støtte de af Baskin anførte Argumenter. Hovedindholdet af denne Tale var, at det var nødvendigt at tage alle Klagepunkterne i Stevningen med for at kunne fælde Præsident Young. De Forenede Staters Love, sagde han, giver ikke Dommeren Ret til at bestemme, hvilket Punkt i Klagen, Anklageren udelukkende skal holde sig til. Hr. Maxwell anførte endvidere, at han havde et særegent Maal for Øie med denne Sag; han meente, at det var fuldkommen i sin Orden at anklage Brigham Young for utugtigt og vellystigt Samliv med sexten forskjellige Kvinder paa eengang. Han alene (M.) var ansvarlig for denne Opfattelse, men han ønskede Dommeren vilde nøie overveie dette, om man atter skulde forlange at faae hver enkelt Klage behandlet særskilt.

Hr. Fitch fremstod derpaa og sagde: Drøftelsen af dette Spørgsmaal er kun et Forberedelsesskridt i en Sag, som lover at blive en af de vigtigste og interessanteste Retssager, man har optegnet — interessant for Alle, der tale det engelske Sprog — af yderste Vigtighed for den Anklagede og hele dette Samfund. Den Anklagede, der allerede har tilbagelagt sine halvfjerdsindstyve Aar, som Skriften bestemmer for en Mands Levetid, er i denne begivenhedssvangre Periode af sit Liv bleven indstævnet for forbryderisk Omgang med sexten forskjellige Kvinder i Løbet af femten Aar. Det er ufornødent at dvæle ved hans daabrige Liv; her foreligger en Sag, hvor Dommerens Argumenter og Kjendelser ville blive omhyggelig veiede og prøvede, og det er derfor overflødigt at henlede Dommerens Opmærksomhed paa det store Ansvar, der paahviler ham. Feilagtige Avisberetninger og Korrespondancer, der maatte blive publiserede for at forgifte den offentlige Mening og ophidse Nationen, er den Anklagede ikke ansvarlig for; han har simpelthen underkastet sig Lovens Krav. Min Klient staaer anklaget af en Grandjury, hvis Sammensætning er ulovlig og er uden sin Lige i den civiliserede Verden. Uden at ville kritisere maa det være mig tilladt at bemærke, at min Klient er anklaget for grove Forbrydelser uden foregaaende Examination, og han er ved en Kongreslov absolut berøvet Retten til at appelere til Landets høieste Domstole, og han har kun Lov til at appellere sin Sag til en

Domstol af tre Personer, hvoraf Deres Herlighed selv (Mc Kean) er den fornemste og indflydelsesrigeste. Der er Meget i alle disse Omstændigheder, som udkræver en ærlig og samvittighedsfuld Dommers Skarpsindighed, for ikke at forledes til at gjøre den Anklagede Uret. — — — Da min Klient er bleven anklaget for Brud paa Territoriets Love og ikke paa de Forenede Staters, ønsker jeg, at Dommeren her vil tage Territoriets Love alene til Rettesnor og forbyde Anklagerne naarsomhelst at skeie ud fra samme og paalægge dem at holde sig til een Klage ad Gangen. Om det skulde være nødvendig, for enhver Priis og under enhver Risiko for Samfundets Vel at standse al ulovlig Omgang mellem Kjønnene her i Utah, omend ikke andre Steder, forlange vi idetmindste, at Sagen skal paadømmes efter Lov og Billighed. Jeg ønsker Deres Herlighed skal forvalte Loven i Retfærdighed saavel til Gavn for Offentligheden, som for min Klient. De her stedfindende Retsforhandlinger ville blive offentliggjorte vidt og bredt i Verden. De maa derfor ikke dømme min Klient for sexten forskjellige Forbrydelser under Et, af hvilke nogle endog ligge femten Aar fra hinanden. Om noget Saadant skulde hænde, vilde de Lovkyndige i hele Verden i Sandhed blive slaaede med Forbauselse.

Ved Mødet næste Eftermiddag (den 11te) Kl. 2 udsatte Dommeren Sagen til den 12te, og vilde da afgjøre, hvorvidt Sagen skulde hæves ifølge de den 9de og 10de anførte Grunde.

I Mødet den 12te afgjorde Overdommeren Mc Kean, at Sagen skulde fortsættes trods de gjorte Indvendinger. Størsteparten af den ved denne Leilighed holdte Tale er af en altfor teknisk Natur, og vi ville derfor ikke trætte vore Læsere med samme; men Slutningsbemærkningerne ville vi ikke forholde vore Læsere.

„Jeg behøver vist ikke at forsikkre den Anklagedes lærde Forsvarere om, at deres Argumenter til Forsvar for deres Klient skal taalmodig blive hørte og omhyggelig prøvede ; ei heller agter jeg at sætte nogen bestemt Grændse for deres Bevisførelse uden i saadanne Spørgsmaal, som allerede ere afgjorte. Men Advokaterne paa begge Sider, saavelsom Dommeren, bør ikke glemme, at her behandles en Sag af ualmindelig Natur. Høiesteretten i Californien har med Rette sagt: „Domstolene ere nødte til at tage Hensyn til den politiske og sociale Tilstand i det Land, hvori de øve deres Myndighed." Det er derfor min Skyldighed at sige, at endskjøndt den her foreliggende Sag kaldes „de Forenede Staters Folk imod Brigham Young," er dog dens virkelige Titel: „Føderal Myndighed imod polygamisk Theokrati."

„De Forenede Staters Regjering der er bygget paa en skreven Grundlov, finder nemlig, at der indenfor dens Jurisdiktion existerer en anden Regjering, der gjør Krav paa at stamme fra Gud — en Stat i Staten — hvis Politik og Vedtægter i flere Stykker staae i Strid mod dens egne. Den ene Regjering har derfor arresteret den anden i dens Hovedmands Person og stævnet den for denne Domstol. Et System skal staae sin Prøve i Brigham Youngs Person. Lad alle Vedkommende holde dette Faktum fast for Øie, og lad den Regjering herske uden nogen Rival, som bevises at være den rette. Hvis derimod den Anklagedes lærde Forsvarere kunne anføre Autoriteter eller Principer fra hele Justitsens Omraade, eller fra Fornuftens, Moralens og Kulturens Enemærker, der godtgjøre, at Polygami ikke er en Forbrydelse, saasom Klagen lyder, skal denne Domstol øieblikkelig tilbagekalde Klagen og endvidere paalægge Grandjurien, at den ikke oftere fremfører lignende Klager."

Til ovenstaaende Udtalelse af Overdommeren knytter Redaktøren af „Salt Lake Herald" følgende Bemærkninger: Da Dommeren i sin Tale ikke har imødegaaet nogle af de vigtigste Punkter, Forsvarerne fremførte, men kun holdt sig til de almindelige Regler for Fortolkelsen af de Forenede Staters Love og andre Domstoles Kjendelser, synes al speciel Kritik af Hs. Herligheds Meninger og Slutninger at være overflødige for vort Vedkommende. Ja i Virkeligheden har han kun udtalt, hvad enhver fornuftig Borger kunde ventet sig. At indrømme Forsvarerne Ret i deres fremførte Paastande, fraseet hvor vægtige Grunde, der end maatte være derfor, vilde kort og godt have knust hele Intrigen paa Stedet, og den omstreifende Kommission, som er bleven udsendt for at opdrive Vidnesbyrd mod Præsident Young, hentede fra de sidste femten Aar, vilde man nødes til at kalde tilbage. Den særdeles høitbegavede „Lovens Værner" — som med saa ualmindelig Flid har udklækket en Sag under tilsyneladende Sanktion af Territoriets Love, sandsynligvis mere for at tvinge Mormonerne til at gjøre Modstand, end i Haabet om at faae de foreliggende Klager paadømte — vilde da have været nødt til at begynde forfra paa sin Kjærligheds-gjerning, som han saa gjerne vil have os til at troe skeer udelukkende med dette Samfunds Moralitet og Vel for Øie! Dette vilde følgelig blive et Tilbageskridt, men Chicago-Platformens*) „Tvillingbroder" har allerede i elleve Aar ventet paa at blive kraftigen behandlet af Unionsregjeringen. Hvis Politikerne virkelig mene noget Alvorligt med deres Korstog mod Utahs Institutioner og ansee Polygamiets Undertrykkelse som nødvendig for det republikanske Parties Seir ved det forestaaende nye Præsidentvalg, kan idetmindste vort truede Folk glæde sig ved, at disse politiske Gøglere have kastet Masken, at vi nu kjende det Værste og ere blevne befriede for Fortidens trykkende Uvished.

---

*) I November 1860 sammenkaldtes en stor Konvention i Chicago af det dengang til Magten beilende republikanske Parti. Det lykkedes Republikanerne at faae Abraham Lincoln fra Illinois valgt til Præsident paa Betingelse af, at han skulde gjennemføre „Slaveriets og Polygamiets Afskaffelse", de saakaldte „Tvillingbrødre fra Oldtiden." Dette Program er det, som kaldes Chicago Platformen. Lincolns Valg fremkaldte det aabne Brud mellem Norden og Syden den 21de December 1860, der havde den frygtelige 4aarige Borgerkrig tilfølge. Lincoln faldt som Offer for sit Program for en fanatisk Sydlændings Haand, inden han kom længere med den anden Halvdeel af sin Opgave end at sanktionere med sin Underskrift „Loven af 1862 imod Polygami." Da nu Præsident Grants Tid udløber den 4de Marts 1873, er det at Republikanerne, som i de senere Aar have tabt betydelig Terræn for Demokraterne, anstrenge sig til det Yderste for at redde deres Indflydelse paa denne sidste Planke „Polygamiet."

(Fortsat fra Side 56).

Ældste George Q. Cannon ansaae det for særdeles interessant at høre Brødrene bære Vidnesbyrd om Guds Værk, deres Vidnesbyrd fremkaldte et Ekko i enhver Helligs Hjerte. Det er et mærkværdigt Karakteertræk ved dette Værk, at Folk fra de forskjelligste Lande saae det samme Vidnesbyrd om det, naar de annamme det, og en anden Mærkværdighed er det, at dette Værk blev grundet af en Dreng. Mormonismen var et Problem, som ingen af Nutidens Lærde kunde løse. Hvis den Beskyldning var sand, at denne Gjerning var et Bedrageri, hvor skulde man saa finde det sande Evangelium? Hvilket andet Religionssystem støttes af saamange guddommelige Beviser? Vi gaae ud i Verden og forkynde Evangeliet, fordi vi have annammet det hellige Præstedømme, og vee os, om vi forsømme at frembære det for Menneskene, efterat vi have modtaget Myndighed dertil. Vi have gaaet frem i vor Svaghed, men Gud har understøttet os, thi naar vi døbte Folk til Syndernes Forladelse og lagde Hænderne paa dem, havde han sendt dem sin Hellig Aand.

Kl. 9 Aften.

Præstedømmet samledes i det gamle Tabernakel, hvor Biskopperne John Sharp og Edward Hunter, Præsident Daniel H. Wells og Ældste Wilford Woodruff talte med megen Kraft med Hensyn til Templers Opførelse og lignende Emner. Man vedtog at fuldende Muurarbeidet paa Templet i St. George i Vinter, om det var muligt.

Lørdag den 7de Kl. 10 Fm.

Ældste Isaac Groo sagde, vi vare et besynderligt Folk, men det var Guds Folk bleven anseet for i enhver Tidsalder af Menneskenes Børn. Besynderligheden ved de Sidste Dages Hellige bestod i at de opfordrede Verden til at forsage al Synd og vende sig til Herren. I alle tidligere Tider havde Ulydighed mod saadan en Advarsel altid paadraget de Gjenstridige svare Straffedomme. Det samme Resultat vilde følge Advarslen i vore Dage. Omhandlede Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig Aand; bevidnede, at de Sidste Dages Hellige forkynde de Principer, som Jesus og hans Apostler forkyndte, henviste til Pauli og andre bibelske Skribenters Vidnesbyrd om det store Frafald, som skulde komme, og Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og paaviste, at disse Profetier vare opfyldte. Trods alle vore Fjenders Anstrengelse for at omstøde Guds Rige, vilde deres Planer og Rænker fuldstændig mislykkes, og Riget vilde triumfere over al Modstand. Formanede Folket til at understøtte Præstedømmet og ikke søge at finde Feil ved Guds Salvede. Han vidste Joseph Smith var en Guds Profet, og at Brigham Young var hans lovlig bemyndigede Eftertræder, han vidste dette formedelst Aabenbaring fra Gud.

Ældste David McKenzie følte at han befandt sig blandt Venner, blandt Saadanne, hvis Hjerter vare opladte for den Almægtiges Aabenbaringer. Han havde ingen Lyst til at sige Noget, der kunde bidrage til at opflamme det Had, som visse Partier søgte at udsaae; han vilde langt hellere gyde Olie paa de oprørte Vande. Hvis de, der søge at sætte Splid imellem dette Folk, vilde omvende sig fra deres Synder og søge til Herren om Viisdom til at forvalte Landets Love i Retfærdighed, vilde de føle sig langt mere tilfredse. Han talte i længere Tid om Polygami og sagde, at hvis dette Princip er eensbetydende med Usædelighed, som Nogle ville gjøre det til, hvorfor forbød

ikke Herren det i gamle Israel. Anførte af Reformationens Historie Beviser for, at Luther, Melanchton og andre Reformatorer vare af den bestemte Mening, at der var Intet i Kristi Evangelium, som ophævede Mose Lov med Hensyn til Ægteskab. Polygami stammer fra Aabenbaring fra det Høie, og vilde det ikke derfor være bedst at sende en Regjerings-Marschal med en Arrestordre til selve Ophavsmanden til dette Princip, istedetfor til hans Tjenere? I Josephs Dage, sagde han, vilde hver trofast Ældste med Glæde have offret sit Liv for deres elskede Profet, om det kunde have reddet ham; er Følelsen anderledes idag med Hensyn til Præsident Young? (Hele Forsamlingen raabte Nei!)

Biskop Elias F. Sheets talte fornemlig om Tiendeloven og Tempelbygningen. Om Herren skulde komme til Verden i denne Stund, vilde der intet Huus være beredt for hans Modtagelse, og Profeten Malakias har sagt, at han ved sin anden Komme pludselig skal komme til sit Tempel. Det er derfor dette Folks Pligt at betale sin Tiende og sine Opløftelser, saa et Sted kan blive opbygget hvortil han kan komme, og hvori Ordinancerne kunne udføres for Levende og Døde, saa Leddene mellem os og vore Forfædre kunne forenes. Han talte dernæst om vor Kirkes Historie og paapegede, at hver Gang de Hellige vare blevne forodrevne, var deres Styrke og Indflydelse voxet, og dette vilde gjentage sig bestandig.

Kl. 2 Efterm.

Ældste George Q. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse og alle bleve eenstemmigt anerkjendte.

Biskop Abraham Hatch bevidnede at Præsident Young er en Herrens Profet og en Fader for dette Folk. Dette Folk er fredsommeligt og lovlydigt, og der er ingen frugtbar Jordbund for Lovlærde her. Med Hensyn til Polygami sagde han, at Enhver som troede paa Bibelen var nødt til at troe paa dette Princip. Han syntes Kristenheden befandt sig i samme Tilstand som Manden, der sagde, at han havde holdt op med at drikke Spiritus. En Ven bemærkede: hvorfor tager Du saa ikke ned dit Skilt? Han havde nemlig en rød Næse Hvis Verden ønsker at bortkaste Polygami, gjør den bedst i at tage Skiltet ned, det vil sige bortkaste Bibelen. Israels Ældster have ingen høiere Stræben end at offre deres Tid, Talenter, Evner og Midler for dette store Værks Fremme. Han syntes godt om Biskop Hunters Raad: at tale lidt og handle meget.

Biskop A. O. Smoot bar kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i disse Dage; sagde, at Oppositionen mod dette Værk vilde voxe i Forhold til dets Udvikling; trods Djævelens Hyl, vilde Guds Rige seire og de Hellige fryde sig.

Ældste William C. Staines gav en kort Beretning om sin Virksomhed som Emigrationsagent i Staterne iaar. Alting var gaaet efter Ønske; der havde været ubetydelig Sygdom blandt Emigranterne og kun to Dødsfald. Ved sin Omgang med Folk af den bedre Klasse i Staterne havde han erfaret, at den offentlige Mening var, at man burde lade Mormonerne i Fred. Bar Vidnesbyrd om vore Lederes retskafne og ophøiede Karakteer. Hentydede til de Bestræbelser, vore Fjender gjorde for at faae Polygamiet afskaffet, og sagde, at Gud havde aabenbaret dette Princip; hvem skulde vi derfor appellere Sagen til? Til Gud selv og ingen Anden. Præstedømmet var givet til os, og i Israels Guds Navn Folket skulde vorde velsignet.

Søndagen den 8de, Kl. 10 Form.

Ældste John Taylor sagde, vi er

ikke samlede for at sammenrotte os mod vore Medmennesker, men for at blive belærte om det, der kan fremme vort timelige og evige Vel, og den aabenbarede Sandheds Udbredelse. Sandhedens Principer ere evige, ligesom deres Ophavsmand. Evangeliet har kastet Lys i vort Sind angaaende vort Slægtskabsforhold til Gud, Hensigten med vor Tilværelse paa Jorden og vore Pligter mod vore Medmennesker, og i Israels Guds Navn gaae vi frem og udføre det, som Forsynet har betroet i vore Hænder. Vi have ikke annammet dette Evangelium ved menneskeligt Vidnesbyrd alene, men ved den Hellig Aands Inspiration og Præstedømmet. Dvælede i længere Tid ved Evangeliets evige og altomfattende Natur; sagde, at Mennesket skulde tillades at nyde fuldstændig Frihed i religiøs Henseende. Siden denne Kirke blev organiseret, have vore Ældster prædiket vidt og bredt, at Folk vilde mere og mere være udsatte for Vildfarelser, at Troner vilde falde og at Mange skulde flye fra Babels Synder og Plager, og det var ikke saa underligt, at disse Ting vare blevne opfyldte. De Sidste Dages Hellige hadede al den Synd, Last og Vederstyggelighed, som herskede i Verden, men alt det Rene, Hellige og Gode eftertragtede de bestandig. Taleren dvælede derpaa ved den ukjærlige Behandling, der var bleven os tildeel af vore Fjender; sagde, Herrens Tjenere kunde ikke skræmmes, thi de vidste, at Gud, Englene og alle gode Mennesker vare deres Venner. Verden troede maaske, at dette Folk levede i Angst og Bekymring i denne Tid, men det er ingenlunde Tilfælde. „Der er Flere for os end imod os.“ Han talte med Varme og Begeistring om Zions Triumf og vore Fjenders Nederlag.

Ældste George Q. Cannon sagde, at en trøsterig og opbyggende Aand havde hvilet over Talerne i denne Konference; det var en Aand, som røbede Resignation og Tillid til Gud; den samme Aand havde ogsaa hvilet over Tilhørerne. Det var langt bedre at leve en kort Tid paa Jorden i Nydelsen af Evangeliets Velsignelser, end at leve et langt Liv i verdslig Overdaadighed uden disse himmelske Goder. Vor Kirkes Historie viser tilfulde, at Modgang i timelige Sager bringer ikke os den Fortvivlelse og Forsagthed, som vilde ramme andre Folk i lignende Omstændigheder, og Aarsagen er den, at vi besjæles af Guds Aand. Br. Cannon gav derpaa nogle udmærkede Raad med Hensyn til Visdomsordet; sagde, det var et Princip af yderste Vigtighed, og at det var Guds Villie, vi skulde efterleve det; det var givet i det Øiemed at forøge vor Sundhed og vor Levetid, og det vilde tillige udvikle vore intellektuelle Evner. Afholdelse fra saadanne Ting, som ere skadelige for Menneskets System, vil bringe Velsignelse. Troe de ikke, at Guds Aand i saa stor en Grad vilde hvile over dem, der forsømte Visdomsordet, som over dem, der overholdt det. Dernæst talte han om Templernes Opførelse. Man havde taget Skridt til at paaskynde Fuldendelsen af Templet her i Byen, og Jernbanen sydpaa vilde storligen lette Tilførselen af Granit. Det var en nødvendig Beslutning at bygge et Tempel i St. George, da det var altfor bekosteligt og tidsspildende for Folket dernede at reise herop til Salt Lake City for at gjennemgaae Evangeliets Ordinancer. Det vilde ogsaa have den gavnlige Virkning, at dele vor Saligheds-fjendes Opmærksomhed. Tiendeloven var indstiftet for at tilveiebringe Midler til Opbyggelsen af Templer. Vi vare storligen velsignede iaar med en rig Høst, og om vi altid holde Guds Bud, vilde hans Velsignelser aldrig udeblive. I et længere Foredrag paapegede Taleren,

at de Retfærdige havde ingensinde forfulgt de Ugudelige, men derimod altid omvendt. Hans Bemærkninger vare særdeles lærerige. Han sluttede med at bære Vidnesbyrd om det Sidste Dages Værks guddommelige Natur.

Eftermiddag Kl. 2.

Ældste Orson Pratt holdt en herlig og kraftig Tale om Frelsen for de Levende og Døde, og tog som Text Malakiæ sidste Kapitel. Den blev stenografisk nedskrevet og vil senere blive trykt.

Ældste Georg Q. Cannon oplæste Navnene paa endeel Brødre, der vare kaldede til at gaae paa Missioner, hvis Valg eenstemmigt anerkjendtes af Konferencen.

Præsident Brigham Young foreslog at hæve Konferencen til 6te April 1872 Kl. 10 F. M. hvilket eenstemmigt vedtoges.

Taksigelse af Præsident George A. Smith.

Konferencemøderne vare talrigt besøgte og hvert af de tre sidste Møder bivaanedes af cirka 12,000 Mennesker. Herrens Aand var rigeligt udgydt over Talerne og Forsamlingen, og trods de truende Omstændigheder, hvoraf vi i denne Tid ere omgivne, føltes ingen Frygt for Herrens Værk, tvertimod følte man en tiltagende Tillid til Jehovahs almægtige Arm, der vil blive udstrakt til Israels Frelse fra alle deres Fjender. Præsident Young overværede de fleste af Møderne, men talte ikke paa Grund af Mathed efter et Ildebefindende, hvoraf han i den senere Tid har lidt.

John Nicholson,
Skriver.

Beskikkelse.

Ældste N. P. Petersen er beskikket til at præsidere over Fyens Konference fra 15de dennes.

K. Peterson,
Præsident over den Skand. Mission.

Blandinger.

Ved en Auktion, som blev afholdt den 21de Septbr. i Camp Douglas pr. Salt Lake City, lykkedes det Broder Hyrum B. Clawson at afkjøbe de Forenede Staters Regjering 1000 Rifler og 150,000 Kobberpatroner. I Løbet af mindre end to Timer vare Riflerne solgte til vore Brødre for den usædvanlig billige Priis af 4 Rdlr. pr. Stykket.

I Staterne Michigan og Wisconsin har der omtrent samtidig med den store Brand i Chicago raset frygtelige Skovbrande, som have ødelagt milevise Stræk-

ninger af Skov; mange større og mindre Byer, der laae i eller ved Skovene ere aldeles ødelagte og over 2000 Mennesker omkomne. Mange, som flyede for Ildhavet, druknede i Floderne, hvor de søgte Redning. Skibsfarten paa Floderne og Søerne standsedes i mange Dage paa Grund af Røgen.

Brande i Rusland. De store og talrige Ildebrande, hvoraf Rusland har været hjemsøgt hele Sommeren, ere, trods Efteraarsveirets Indtrædelse, dog ikke ophørte. Store Skovstrækninger bag Moskau have brændt i flere Dage. Ilden strækker sig over to Kvadratmiil og drives af Vinden ustandselig fremad. — I Poczney er nylig flere Kirker, 67 Butikker og flere hundrede Huse lagte i Aske, og uhyre Varelagre gaaede tilgrunde.

Hoftheatret i Darmstad, et af de største i Tydskland, er totalt brændt.

Senere Efterretninger fra Amerika meddele, at ogsaa i Californien, New-York og Pennsylvanien ere storartede Skovbrande udbrudte.

Den 22de September blev James Hendry skudt i Hooper City, Utah, for Forførelse. Denne Daad udførtes af den Forførtes Fader og Broder, hvilke begge strax frivillig overgave sig i Politiets Hænder.

Salt Lake Citys Borgere have ved Subskription ydet 15,000 Dollars til de Brandlidte i Chicago. Præsident Young tegnede sig øverst paa Listen for 1000 Dollars.

Rettelse.

I forrige No., Side 47, 2den Spalte 16de Linie fra oven skal efter Hverv staae: Herren har tilladt ham at udføre, nemlig at saae Klinte blandt Hveden.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.